

ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ ΠΡΙΝ ΤΟ ΦΟΝΟ Ο ΣΙΔΕΡΕΝΙΟΣ

Όταν πέρασε τη σιδερένια πόρτα και έκανε εκείνο το μικρό αλλά τόσο μεγάλο πρώτο βήμα, σταμάτησε και κοίταξε κατάματα τον κόσμο. Κούφια, άσφαιρη ματιά. Δεν τον περίμενε κανείς εκεί, κανείς δεν του αντιγύρισε το βλέμμα. Ούτε οι λιγοστοί επισκέπτες που περίμεναν στη σειρά τους, ούτε οι φύλακες που έλεγχαν την κατάσταση, βαριεστημένοι και άκεφοι. Με τον ήλιο να του στραβώνει τα μάτια, περιεργάστηκε τον απρόσωπο δρόμο με το έρημο αθλητικό κέντρο απέναντι, παρακάτω κάποια γκρίζα κτίρια με σπασμένα τζάμια που θύμιζαν παρακμασμένες βιομηχανίες, στο βάθος τη λεωφόρο. Στάθηκε εκεί και ήταν ακόμα σίγουρος –με όλη την έπαρση και την αποκοτιά της πρώτης κίνησης για κάπου αλλού, για μια καινούργια αρχή– ότι αυτός ο άθλιος κόσμος που απλωνόταν μπροστά του περίμενε εκεί μόνο για εκείνον, έτοιμος να αφηθεί στα χέρια του για να τον χειριστεί όπως θέλει.

«Θα σας γαμήσω. Θα πέσετε στα πόδια μου να προσκυνάτε».

Πίστευε βαθιά πως ήταν μια καλή αρχή αυτή του η διάθεση και πως είχε τη δύναμη να κατακτήσει όσα θεωρούσε πως του ανήκαν. Δεν τα είχε με κάποιον συγκεκριμένο εκείνη τη στιγμή, αν και θα είχε κάθε δίκιο κι εύκολα θα έβρισκε αρκετούς κατάλληλους γι' αυτό το ρόλο, ιδιαίτερα κάποιον που

ποτέ δεν έπαψε να σκέφτεται όλον αυτό τον καιρό. Κάποιον που θεωρούσε υπαίτιο για την τύχη του, που θα έπρεπε κάποτε να λογοδοτήσει. Μα τώρα έπρεπε απλά να στοχεύσει κάπου γενικά κι αόριστα για να βγει η οργή του –που την ένιωθε κιόλας να ξεθυμαίνει– ακέραιη, και η μελαγχολία του αισιόδοξη. Και λησμονούσε, ή ίσως δεν είχε ποτέ καταλάβει, πως τίποτα δεν του ανήκε σε τούτο τον κόσμο και πως ακόμα κι αν δεν ίσχυε αυτό και έστω κάτι του ανήκε κάποτε, τα χέρια του δεν είχανε την παραμικρή δύναμη να το διεκδικήσουν ετούτη τη στιγμή, ούτε –αν τύχαινε κι εκείνος τον περίμενε στο πεζοδρόμιο έξω από τη σιδερένια πόρτα– είχε την απειροελάχιστη αντοχή να σκύψει να σηκώσει το μικρό χαλίκι –που ένιωθε τώρα να του τρυπάει τη σόλα– και να του το πετάξει στο κεφάλι.

Μα έτσι συμβαίνει πάντοτε σ' αυτές τις περιπτώσεις. Έτσι γεμίζει ο κόσμος θύματα και απογοητευμένους από τη ζωή, τύπους που θα σου πουν συχνά «άλλα περίμενα, άλλα ήρθαν», που τρώνε τα μούτρα τους πριν καν προλάβει να σβήσει το επιπόλαιο χαμόγελο της αισιοδοξίας από τα χείλη τους.

Δεν πήρε τίποτα μαζί του φεύγοντας. Όλα μοιράστηκαν σ' εκείνους που εκτιμούσε. Έφυγε και τα άφησε όλα πίσω του και ορκίστηκε να μην ξανασκεφτεί ποτέ τα χρόνια που έχασε εκεί μέσα. Περασμένα, ξεχασμένα. Χωρίς δήθεν αδερφικούς αποχαιρετισμούς, αντρίκιες χειραψίες και σταυρωτά φιλιά, έφυγε, διέσχισε τους διαδρόμους και το προαύλιο με τα μάτια συλωμένα κάτω και τ' αφτιά κλειστά, για να μη μείνει τίποτα, καμιά εικόνα φορτωμένη με συγκίνηση να τον τυραννάει αργότερα, όταν σίγουρα αυτή η τελευταία διαδρομή, σφραγίδα και υπενθύμιση όσων βίωσε, θα επιμένει να επιστρέφει ξανά και ξανά επίμονα στη μνήμη, όπως συχνά,

ή μάλλον πάντοτε, συμβαίνει με όσα πάνω απ' όλα θέλουμε να ξεχαστούν. Το έζησε έντονα αυτό εκεί μέσα, να έρχονται στο μυαλό του συνεχώς μνήμες που ήθελε να είχε εξαλείψει, που δεν τις ζητούσε κι όμως αυτές, απρόσκλητες, επέμεναν να τον τσιγκλάνε.

Η πόρτα έκλεισε πίσω του με βρόντο, έκλεισε και τον άφησε εκεί, μονάχο. «Καλή τύχη», άκουσε κάποιον να του λέει, μα δεν απάντησε.

Σταμάτησε σε ένα περίπτερο για τσιγάρα και εισιτήρια. Δεν είχε εισιτήρια. «Δεν έχουν πια εισιτήρια τα περίπτερα και έτσι κι αλλιώς τα λεωφορεία έχουνε απεργία», του είπε ο περιπτεράς, κοιτώντας τον με περιέργεια. Αναρωτήθηκε αν είχε κάτι πάνω του που φανέρωνε από πού ερχόταν. Φαινόταν λογικό, η φυλακή ήταν δίπλα, τα μάτια του περιπτερά θα είχανε δει τόσα και τόσους. Το άσχημο κούρεμα, τα τατουάζ, το επιφυλακτικό βάδισμα, το βλέμμα χαμηλά, ματιές δεξιά κι αριστερά, πάντα σε επαγρύπνηση, σώμα κυρτό. Και η μυρωδιά, ίσως.

Βγαίνοντας στη λεωφόρο στάθηκε στο πεζοδρόμιο και χάζεψε έκθαμβος το μποτιλιάρισμα. Μύρισε το καυσαέριο και ξελογιάστηκε για μια στιγμή από τις κόρνες και τα μαρσαρίσματα. Μόνο για μια στιγμή. Σαστισμένος από το ποτάμι της ζωής που ορμούσε ασφυκτικό, έτοιμο λες να πνίξει όποιον σαν κι αυτόν έπιανε απροετοίμαστο έπειτα από ένα μακρύ ύπνο κάθαρσης. Τώρα αυτή η ζωή, η κανονική ζωή για όλους τους άλλους εκεί έξω, που τόσο καιρό περίμενε με λαχτάρα, του έμοιαζε τρομακτική. Όλη η ασχήμια της έγινε φανερή μεμιάς και, χτυπώντας τον κατάμουτρα, εκμηδένισε με βία κάθε απομεινάρι από την προηγούμενη αποφασιστικότητα του. Η οργή του για τον κόσμο και το θάρρος που είχε μαζέψει τόσο καιρό και μέχρι πριν λίγο τον κρατούσε

δυνατό, κατέρρευσαν με πάταγο. Εκεί που στεκόταν ήταν το έξω που περίμενε και που έπρεπε τώρα να αντιμετωπίσει, μα όλα τα σχέδια που είχε κάνει άρχισαν κιόλας να του φαίνονται ανώφελες ασκήσεις επί χάρτου και η επίγνωση της αδυναμίας του τον παρέλυε. Κάνοντας ένα βήμα πίσω τα-ραγμένος, ακούμπησε στον τοίχο.

Ο ζητιάνος που παραλίγο να πατήσει τον έβρισε και έτεινε το μπαστούνι του απειλητικά. Είχε διπλώσει το ένα μπατζάκι και πρόβαλλε το πόδι του κομμένο από το γόνατο, μια λεία καμπύλη απόληξη από σάρκα, στην άκρη λίγο ζαρωμένη. Έμοιαζε με πλοκάμι, έτοιμο να ξετυλιχτεί έξω από το λερό μπατζάκι. Ο κάτοχός του τον κοίταζε γελώντας τώρα, δείχνοντας τα φαφούτικα γυμνά του ούλα. Έψαξε ασυναίσθητα στην τσέπη, έβγαλε μερικά κέρματα, τα έριξε χωρίς να τα μετρήσει στο χαρτόκουτο που ήταν μπροστά του και χώθηκε αλαφιασμένος σε ένα ταξί.

Δυο δρόμους πριν το σπίτι, του είπε να σταματήσει. Ήθελε η επιστροφή του να είναι τελετουργική, έτσι όπως τη σχεδίαζε στο μυαλό του εδώ και μήνες. Να φτάσει μόνος του στο σπίτι, βαδίζοντας όσο πιο αργά μπορούσε, τάχα αμέριμνος, μπρος-πίσω, σαν κάποιος που έχει φτάσει νωρίτερα στο ραντεβού του, ή κάποιος αργόσχολος σε ένα νωχελικό περίπατο, πρώτη φορά χωρίς να βιάζεται μετά από τρία χρόνια. Άναψε ένα τσιγάρο. Έπρεπε να το έχει καπνίσει ολόκληρο πριν φτάσει, αποφάσισε, βρίσκοντας έτσι αφορμή να επιβραδύνει κι άλλο. Μα δεν μπορούσε να το αναβάλει όσο θα ήθελε –για πάντα;- ούτε να ανάψει άλλο τσιγάρο κι ύστερα κι άλλο, έτσι επιτάχυνε το βήμα κι έφτασε στο σπίτι, έσβησε τη γόπα με το παπούτσι κι άνοιξε την αυλόπορτα. Από τα ανοιχτά παράθυρα του πάνω ορόφου ακουγόταν η τηλεόραση.

Το κλειδί ήταν στο χαλάκι, όπως του είχε πει ο Πέτρινος. Ξεκλείδωσε και μπήκε. Το σπίτι ανάδινε μυρωδιά κλεισούρας και απορρυπαντικού. Κλείνοντας πίσω του την πόρτα, ο γνώριμος μεταλλικός ήχος του σύρτη σήμανε συναγερμό σε όλες τις αισθήσεις του που αφυπνίστηκαν καθώς οι αναμνήσεις ορμούσαν από παντού φέρνοντάς του δάκρυα, που όχι μόνο δεν προσπάθησε να συγκρατήσει μα τα άφησε να ξεχυθούν με ανακούφιση. Πεσμένος στα γόνατα έκλαψε τα δάκρυα μιας ζωής και αλάφρωσε.

Πήρε μια μπύρα από το ψυγείο και κάθισε στον καναπέ.

Χτύπησε το τηλέφωνο. Εφτά φορές, τις μέτρησε.

Άναψε ένα κεριά και μ' αυτό το τσιγάρο του, ακούμπησε ένα τασάκι στο μωσαϊκό δίπλα στον καναπέ και ξάπλωσε κοιτώντας το ταβάνι.

Χτύπησε πάλι το τηλέφωνο. Αυτή τη φορά το σήκωσε.

«Καλή λευτεριά, Σιδερένιε», άκουσε τη φωνή του Πέτρινου. «Και καλή τύχη. Πώς είσαι;»

Τον ευχαρίστησε για όλα. Είναι καλά του είπε, μόνο που νιώθει λίγο έξω από τα νερά του. Θα συνηθίσει. Ναι, είδε το ψυγείο που ήταν γεμάτο και τα λουλούδια στο τραπέζι και το σημείωμα δίπλα τους και τα λεφτά στο φάκελο, και τον ευχαριστεί.

«Δεν είναι τίποτα. Δυσκολεύτηκα λίγο με τους δικούς σου, αλλά εντάξει. Τι θα κάνεις σήμερα; Αν θέλεις πέρνα από το μπαρ το βράδυ».

«Δεν ξέρω», του απάντησε. «Θα δω, θα σου τηλεφωνήσω. Δεν τους έχω δει ακόμα».

«Η Χαρά ρώτησε για σένα. Δική της ιδέα ήταν τα λουλούδια».

Στο άκουσμα του ονόματός της, για μια στιγμή το μυαλό του μπλόκαρε. Ύστερα, αφού πήγε κι ήρθε διασχίζοντας τα

χρόνια, στάθηκε εκεί που έπρεπε, λίγο πριν πανικόβλητος αποδεχτεί την αδυναμία προσαρμογής σε ένα κόσμο όπου οι αναμνήσεις είναι μέρος του κι όχι κάτι έξω και πέρα απ' αυτόν ή κάτι που διαβάζεις στην αυτοβιογραφία ενός παλιού γνωστού. Ναι, είχε ζήσει κάποτε λοιπόν και έπρεπε να συνηθίσει σ' αυτή την ιδέα γιατί είχε επιστρέψει εκεί ξανά, αυτό το εκεί ήταν τώρα εδώ, ήταν συγχρόνως τότε και τώρα, η ζωή του που την είχε χάσει και την ξαναβρήκε. Αν ήθελε μπορούσε να απαλείψει κάποια χρόνια, αυτά που τον εξόρισαν και του έκοψαν προσωρινά το λώρο, και μετά, περισπλέγοντας ό,τι είχε απομείνει ακέραιο, θα τον ξανάδενε σφιχτά με ένα γερό, άλυτο κόμπο.

Η Χαρά, λοιπόν. Να που ίσως τα πράγματα έρχονταν όπως ήθελε, από μόνα τους.

«Δωσ της τους χαιρετισμούς μου. Και πάλι ευχαριστώ, γεια, θα τα πούμε», έκλεισε το τηλέφωνο, σιωπή.

Ήρθε το μεσημέρι, πέρασε, έπεσε το φως. Το βράδυ τον βρήκε ακόμα ανάσκελα στον καναπέ, να ακούει τους γονείς του από πάνω να ηγηγούνται πέρα-δώθε αδιάκοπα. Ίσως δεν είχαν πάρει είδηση τον ερχομό του ή, κι αν τον είχαν πάρει, δεν αποφάσιζαν να κάνουν αυτοί το πρώτο βήμα. Τόσος καιρός, κι όμως ακόμα δεν μπορούσαν να χωνέψουν πώς είχε μπλέξει έτσι. Είχανε κάνει, έλεγαν, θυσίες γι' αυτόν, είχανε κάνει όνειρα, και να πού είχε καταντήσει.

Θα τους περνούσε. Κάποια στιγμή θα καταλάβαιναν. Τώρα όμως έπρεπε να ανέβει να τους δει, δεν μπορούσε να αναβάλει άλλο. Θα ανέβαινε. Σε λίγο.

Από το παράθυρο έμπαινε ο θόρυβος του δρόμου. Συνηθισμένοι ήχοι γειτονιάς, βήματα, κουβέντες, λίγα αυτοκίνητα. Αραιά και πού. Ήσυχη γειτονιά, συνηθισμένοι οι άνθρωποι της. Τους ήξερε και τον ήξεραν κι αυτό τον ενοχλούσε

επειδή θα έπρεπε να ανεχτεί την περιέργεια τους. Άκουγε κιόλας το σούσουρο, τους έβλεπε να σταματούν στο δρόμο και να δείχνουν με το δάχτυλο προς τη μεριά του.

«Τον είδες; Βγήκε».

«Ποιος;»

«Ο Αλβανός».

Κανένα δεν θα ενδιέφερε η αλήθεια. Θα ήταν στο εξής εκείνος που είχε κάνει φυλακή για εμπορία. Η ζωή του θα μετρούσε αντίστροφα για τους περισσότερους απ' αυτούς και θα τον μνημόνευαν ξανά, χωρίς κανείς να πέσει από τα σύννεφα, με τον ερχομό του προδιαγεγραμμένου τέλους του – «το περίμενα πως θα κατέληγε εκεί, ήταν μπλεγμένος άσχημα».

Στη σκέψη αυτή μια παράξενη ιδέα τον κυρίεψε. Πως στη ζωή του, που δεν είχε ποτέ καμιά ιδιαίτερη αξία για τους άλλους, ίσα που θα προλάβαινε να κάνει δυο-τρία περάσματα ακόμα που θα είχαν σημασία για κάποιους – μετρημένοι στα δάχτυλα του ενός χεριού κι αυτοί–, μέχρι να έρθει το προαποφασισμένο τέλος, σαν εκείνους τους ήσωνες και ανάλωσιμους χαρακτήρες που εφευρίσκει κάποιος συγγραφέας βήτα διαλογής για να εξυπηρετήσει την πλοκή ενός μυθιστορήματος και μετά, χωρίς άλλα στοιχεία, τους παρατάει στην τύχη τους ή τους πεθαίνει πριν την ώρα τους.

Χτύπησε πάλι το τηλέφωνο. Πάλι εφτά φορές, τις μέτρησε. Δεν το σήκωσε.

«Θα σε γαμήσω, Πέτρινε. Θα πέσεις στα πόδια μου να προσκυνάς».

Ο «ΟΥΡΙΟΣ»

Κάπως απόκοσμο φάνταζε το λιμανάκι στο πρωινό φως. Παράταιρο το σαπιοκάραβο. Με τις σκουριές του και τα φύκια στην καρίνα, και το όνομά του –«Ούριος»!– ειρωνικά γραμμένο με μεγάλα μαύρα γράμματα δίπλα στην αλυσίδα της άγκυρας. Δέσποζε με το μέγεθός του απειλητικά κι έσκιαζε τις βαρκούλες που ήταν δεμένες παραδίπλα. Είχαν λουφάξει αυτές και κοίταζαν αλλού. Και μένα όμως μ' έκανε να ανησυχώ ο τρόπος που λικνιζόταν υπνωτικά στα κύματα, δήθεν αδιάφορο και πράο, ενώ караδοκούσε με μοχθηρία να ανέβω, να με χωνέψει μέσα του κι ύστερα να σηκώσει άγκυρα και ύπουλα να ανοιχτεί στο πέλαγος με πλήρη προς τη δύση. Να πάει να με ξεράσει εκεί απ' όπου έφυγα μόλις μια μέρα πριν.

Άλλα περίμενα, άλλα ήρθαν.

Βλαστήμησα την τύχη μου. Κλώτσησα ένα χαλίκι στα βρωμόνερα και τα ψαράκια σκόρπισαν. Ύστερα γύρισαν πάλι, όλα μαζί, στη μουχλιασμένη φέτα το ψωμί που επέπλεε. Είχαν ξεχάσει κιόλας. Καλότυχα αυτά, δεν έχουσε μια στάλα μνήμη.

Ο «Ούριος» έμοιαζε πλοίο φάντασμα. Μόνο δυο-τρεις από το πλήρωμα κάπνιζαν ακουμπισμένοι ράθυμα στην κουπαστή, οι υπόλοιποι εξαφανισμένοι. Μια ώρα ακόμα έπρεπε να περιμένω άπραγος εκεί ώσπου να πάρει απόφαση να φύγει. Κι εγώ δεν το είχα αποφασίσει όμως εντελώς.

Κοίταζα με δέος το σιδερένιο κήτος που, με απλωμένο τον καταπέλτη στο κρύο ακόμα τσιμέντο, μου έβγαζε κοροϊδευτικά τη γλώσσα.

Μα δεν μπορούσα και να κάνω αλλιώς. Εκεί είχα οδηγηθεί και αναγνώριζα, χωρίς καθόλου να αμφιβάλλω, πως το ότι στεκόμουν τώρα με το ένα πόδι στο καράβι και το άλλο στην αποβάθρα ήταν αποκλειστική απόρροια των δικών μου επιλογών και των σφαλμάτων μου, των πράξεων που είχα ή δεν είχα κάνει.

Περνούσε αργά η ώρα. Έπρεπε να το πάρω απόφαση ότι δεν είχα άλλο δρόμο. Με δισταγμό, παρ' όλα αυτά, λες και αποχωριζόμουν κάτι πολύτιμο –και ήταν αλίμονο αλήθεια–, έτεινα το εισιτήριό μου σε έναν από το πλήρωμα, που είχε στηθεί εκεί μπροστά επί τούτου.

«Καλημέρα. Φεύγετε κιόλας;» με ρώτησε.

Του έριξα μια βλοσυρή ματιά. Δεν τον θυμήθηκα, κι ας μου χαμογελούσε φιλικά.

«Ναι, φεύγω», του είπα απότομα. «Δεν θα με ξαναδείτε, αυτό είναι σίγουρο».

Μετάνιωσα μετά. Τι μου έφταιγε κι αυτός;

Ανέβηκα στο κατάστρωμα κι άφησα το σακίδιο και τον υπνόσακο σε μια γωνιά, δίπλα σε ένα πάγκο με σωσίβια. Τριγύρισα άσκοπα σε όλο το πλοίο, ξάπλωσα ανάσκελα στον πάγκο για ώρα κοιτάζοντας τα σύννεφα, σηκώθηκα και τριγύρισα ξανά, άραξα πάλι, ύστερα πήγα κι ακούμπησα κι εγώ στην κουπαστή και παρακολουθούσα, δήθεν με ενδιαφέρον όπως όλοι, τα φορτηγά που είχαν αρχίσει να έρχονται και να χάνονται στη μπουκαπόρτα. Μετά αυτοκίνητα και μηχανάκια. Και ανάμεσά τους οι πεζοί επιβάτες, τουρίστες φορτωμένοι με σακίδια και ντόπιοι με βαλίτσες και σακούλες πλαστικές.

Όλο και περισσότεροι έφταναν, μπουλούκια, στριμύχνο-νταν στον καταπέλτη με τα εισιτήρια στο χέρι. Ατρόμητοι αυτοί και αποφασισμένοι. Καθόλου σαν εμένα, που μόλις και κρατιόμουν να μη μαζέψω τα πράγματά μου και να φύγω. Για πού; Ούτε ήξερα. Ήξερα μάλλον, μα δεν το παραδεχόμουν.

Τότε, ανάμεσά τους, διέκρινα τη Χαρά. Φορούσε το καπέλο της το ψάθινο, τα κόκκινα δερμάτινα σανδάλια, το τζιν με διπλωμένα τα ρεβέρ και την πορτοκαλιά της πουκαμίσια. Έσερνε πίσω της τη βαλίτσα με τις ρόδες και είχε ιδρώσει. Έψαξε με το βλέμμα το πλήθος γύρω της κι ύστερα ψηλά στο καράβι αυτούς που χάζευαν ακουμπισμένοι στην κουπαστή. Εμένα έψαχνε να βρει. Εμένα ακολουθούσε. Μετανιωμένη τώρα σίγουρα και ντροπιασμένη, έτοιμη να απολογηθεί. Συγγνώμες και αγάπες και λουλούδια. Άντε γαμήσου!

Τραβήχτηκα αυθόρμητα να μη με δει. Κατέβηκα όμως τρεχάτος στο αμπάρι, δίχως σκέψη. Με μια κρυφή ανακούφιση, με σκοπό να τη βοηθήσω αρχικά, παρά τα όσα έγιναν και, έστω με όσους δισταγμούς ακόμα με κατείχαν, να πάρω τη βαλίτσα της. Αλλιώς, αν το είχα δηλαδή σκοπό εξ αρχής να εξαφανιστώ, θα είχα φροντίσει να μαζέψω τα μπαγκάζια μου.

Μα άλλα σχέδια είχα εγώ κι άλλα μου ετοίμαζε η μοίρα. Μόλις δρασκέλισα το κατώφλι και πάτησα στο αμπάρι, σταμάτησα επιτόπου. Εκεί στον καταπέλτη, ένα φορτηγό είχε χτυπήσει ξωφάλτσα ένα Ι.Χ. και οι οδηγοί τους πήγαιναν κιόλας να πιαστούν στα χέρια. Πλήρωμα κι επιβάτες, αναψοκοκκινισμένοι, σπρώχνονταν γύρω τους, κάποιοι να τους χωρίσουν, κάποιοι –οι περισσότεροι– ενθουσιασμένοι με την προοπτική ενός καυγά. Διέκρινα τη Χαρά να περνάει με δυσκολία ανάμεσά τους και να κατευθύνεται στην απέναντι πλαϊνή σκάλα. Μα δεν της μίλησα. Έμεινα με ανοιχτό το στό-

μα, άλαλος. Σαν να είχα μαρμαρώσει ξαφνικά, στάθηκα εκεί, κρυμμένος πίσω από μια σιδεροκολώνα, σαν όλο αυτό το σκηνικό να μη με αφορούσε, σαν να ήταν μια ταινία βαρετή όσα εκτυλίσσονταν μπροστά μου, με το λιμάνι, το καράβι και τον κόσμο, τη Χαρά και τη ζωή μου ολόκληρη, κι εγώ ο θεατής της. Σε μια στιγμή είχα γίνει κάποιος άλλος, καμιά δουλειά δεν είχα με όσα μέχρι τότε με αφορούσαν. Κι όπως εγώ δενμίλαγα, μέσα μου μια φωνή έλεγε τα δικά της.

Τι ήθελε κι έτρεξε ξοπίσω μου; Η μια ανοησία μετά την άλλη. Θα γύριζα να τη βρω αν δεν ερχόταν, έπρεπε να ήταν σίγουρη γι' αυτό, δεν θα τολμούσα τελικά να ταξιδέψω με τον σκυλοπνίχτη. Δεν είχα πού να πάω χώρια της. Θα κακώχνενα για άλλη μια φορά τα φαρμάκια μου και θα γυρνούσα σ' αυτήν σαν δαρμένο σκυλί. Μα η θέα της, έτσι ιδρωμένη και ανήσυχη να τρέχει ξοπίσω μου και να με ψάχνει, με ικανοποίησε τόσο! Και με πείσωσε! Ας υποφέρει κι αυτή λιγάκι λοιπόν, έτσι είναι δίκαιο, θριαμβολογούσα μέσα μου. Και δεν της μίλησα. Την άφησα να φύγει.

Μπήκε με χίλια ζόρια, βροντοχτυπώντας τη βαλίτσα. Πάει, χάθηκε, τη ρούφηξε το μαύρο στόμα. Το πλήθος, αδιάφορο για το δικό μας δράμα, συνεπαρμένο από τον ανούσιο καυγά των δυο ανόητων που εκτυλίσσόταν παράλληλα, σημασία δεν έδωσε σ' εμάς. Γλιστρώντας πίσω από τις πλάτες τους, βγήκα στην αποβάθρα, τη διέσχισα γοργά και χώθηκα σε μια συστάδα δέντρων, πέρα στο παρκάκι.

Μαζεύτηκα στη σκιά, λούφαξα πίσω από τον κορμό μιας δροσερής μουριάς. Ένα κανελί σκυλί που είχε κουρνιαστεί εκεί κάτω από το παγκάκι πήγε να με γαβγίσει, μα όταν του γλυκομίλησα σώπασε υπάκουα και, αλλάζοντας πλευρό, κοιμήθηκε ξανά.

Έμεινα εκεί εγώ. Να φύγει το καράβι το άθλιο χωρίς εμένα. Κι αυτή μαζί, και τα μπαγκάζια μου. Έπρεπε να σιγου-

ρευτώ πως χώρισαν οι δρόμοι μας. Ένας εδώ κι άλλος εκεί, ανάμεσά μας θάλασσα. Αν με είχε δει και άλλαζε γνώμη και αποφάσιζε να κατεβεί ξανά στην αποβάθρα να με ψάξει, θα έπρεπε τότε εγώ να βρω ένα τρόπο να χωθώ κρυφά στο πλοίο. Έτσι σκεφτόμουν. Δεν φάνηκε όμως. Πέρασε η ώρα, σηκώθηκε ο ήλιος, το σκυλί αποκοιμήθηκε στα πόδια μου. Στο κάτω κάτω ας έκανε ό,τι ήθελε, δεν με ένοιαζε, δεν με αφορούσε. Ωρα καλή στην πρύμνη σου, αγαπούλα.

Σήκωσε την άγκυρα ο σκυλοπνίχτης, έκλεισε η μπουκαπόρτα, βόγκηξε δυνατά από το φουγάρο του σαν πληγωμένος και αφρίζοντας ξεμάκρυνε από την προκυμαία. Με τους καπνούς του και τους γλάρους του κι αυτήν μαζί.

Η πίκρα μου είχε ξεθυμάνει. Στη θέση της είχε έρθει από ώρα και είχε θρονιαστεί για τα καλά η θλίψη. Κάθισα στο παγκάκι κι έβλεπα το πλοίο να απομακρύνεται. Μου έπαιρνε τη ζωή μου, έτσι ένιωθα τώρα. Ό,τι καλό είχε απομείνει, τέλος πάντων, από αυτή. Και με άφηνε έτσι στο κενό, άθυρμα, απομεινάρι άβουλο κάποιου που κάποτε έζησε. Μου φάνηκε πως την είδα μια στιγμή στην κουπαστή, στο πιο ψηλό κατάστρωμα. Να με είδε άραγε κι εκείνη; Όχι, σίγουρα όχι. Θα με έψαχνε όλη μέρα στο καράβι, στα καταστρώματα και τις καμπίνες και τα μπαρ. Θα με έπαιρνε μάταια στο κινητό και θα έστελνε μηνύματα. Ίσως περνώντας δίπλα από το σάκο μου ακριβώς εκείνη τη στιγμή, θα άκουγε το κινητό μου, θα έσκυβε και θα έβλεπε τα πράγματά μου. Τότε σίγουρα θα έμενε εκεί και θα περίμενε ώσπου να φανώ. Η σκέψη αυτή με στενοχώρησε περισσότερο.

Μήπως το είχα παρακάνει; Μα όχι, συνήλθα αμέσως μην αφήνοντας τη θλίψη να με πάρει από κάτω. Δεν με νοιάζει. Είχα κάνει ένα πρώτο βήμα ύστερα από καιρό, ξεμούδιασαν κάπως τα πόδια μου. Ελεύθερος κι ανάλαφρος, έτσι ένιωθα

τώρα, ανυπόμονος να ξεχυθώ στην απλωσιά που έβλεπα να ανοίγεται μπροστά μου. Η μοναξιά που ζούσα ήταν λυτρωτική. Κανείς δεν θα με περίμενε στο εξής, κανέναν δεν θα αποζητούσα. Έτσι ήθελα να νιώθω, έτσι ένιωθα λοιπόν.

Ανέβηκα στο παγκάκι. Έγνεψα με το χέρι μου αντίο. Αντίο καράβι, καλό ταξίδι, αντίο αγάπη μου, αντίο. Και γύρισα την πλάτη μου στη θάλασσα να αντικρίσω το Νησί, όπου είχα μείνει πια εγκλωβισμένος.

Πίσω από το πάρκο ανέβαινε ένα μονοπάτι. Θα έκοβα δρόμο έτσι. Θα γύρναγα στους άλλους, αυτό είχα σκοπό, κι ας μην με ευχαριστούσε. Δεν είχα πού αλλού να πάω. Πήρα το μονοπάτι, λαχανιασμένος έφτασα στην κορυφή και πάτησα στην άσφαλτο που ανέβαινε σαν φίδι. Τη διέσχισα, πέρασα απέναντι, και συνέχισα στο μονοπάτι για να βρεθώ ξανά στο δρόμο, ακόμα πιο ψηλά. Από κει και πέρα η δημοσιά πήγαινε ολόισια και λίγο παρακάτω, στη διασταύρωση, άρχιζε η κατηφόρα για τη Βίλα και τη μικρή αμμουδιά όπου είχαμε κατασκηνώσει. Φαινόταν από δω μια τόση δα ακρούλα της. Μια ώρα διαδρομή συνολικά, ανάμεσα από χωράφια άνυδρα, μέσα στον ήλιο.

Στην τσέπη μου δεν είχα φράγκο κι όλα τα πράγματά μου ήταν στο καράβι. Μα θα έβρισκα τους άλλους και θα βολευόμουν. Τον Σιδερένιο και τον Πέτρινο.